

LA TASCA DEL RESPONSABLE EN EL MOVIMENT

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Orientacions i objectius
[03] **Balanc, crida i nova empenta**
» Comitè permanent

Llegir l'Evangeli avui
[04] «**Negocieu-hi mentre sóc fora**»
(**Lluc 19,11-27**)
» Josep Maria Romaguera

Informa't i forma't
[07] **Cristina Kaufmann,**
testimoni de la bellesa de Déu
» Mercè Solé

Vida del Moviment
[06] **Revisió de vida col·lectiva:**
“la política, pel bé de tots” » ACO
Diòcesi de Mallorca
[07] **Semana Santa. La experiència**
de un grupo joven » Edu, Olivia,
Toñi, Benja y Gemma

[08] **Setmana Santa diferent**
» Maria Teresa Josa
[09] **Una joia difícil de descriure**
» Enric Blasi
[11] **Un altre sindicalisme és possible?** » Francisco Javier Ruíz
[11] **Monografia de la Zona Sagrera-Sant Andreu**
» Lourdes Villanova Trepap
[14] **Per una Europa justa i solidària** » Cinta Aguilar Lozano
[15] **Reptes i inquietuds semblans**
» Montserrat Sidera

Lluita Obrera
[16] **Primer de Maig - Manifest 2007**

El món tal com és
[17] **“En los hospitales, casi no hay medicamentos”**
» Ana Chamorro

Parlem amb
[19] **Àngel Soler, militant de l'ACO i candidat a l'alcaldia d'Abrera**
» Ton Clapés

Un dia en la vida de...
[20] **Joan Luengo, un home servidor**

Col·laboracions
[21] **Como se me ha presentado Jesús** » Rafa Pinar
[23] **Trobada internacional de consiliaris de la JOC**

sumari

Presentació

Aquest nou butlletí d'estiu ve centrat per la xerrada que va fer en Javier Cámara a la darrera trobada de responsables: quina és la tasca dels responsables? Tres aspectes a tenir en compte: són els que garanteixen que l'ACO funcioni; però també és una manera il·lusionada i compromesa de viure la fe; però també cal que tinguin relleu.

“Llegir l'evangeli avui” ens recorda la prioritat d'implicació i que hem d'evitar fugir de la realitat que ens incomoda, per exemple en política (vegeu “Trobada Formació Diòcesi Mallorca”).

El darrer butlletí va aparèixer prèviament a la Setmana Santa. En aquest trobareu la valoració que en fan el nou grup del Prat i d'altres membres més veterans (l'Enric Blasi i la M. Teresa Josa). Ja hem tingut temps, però, d'apagar el ciri pasqual que vam encendre aleshores (recordeu que hem de mantenir el seu caliu dins nostre) i de celebrar unes eleccions municipals que han reformat poc o molt els nostres ajuntaments. L'Àngel Soler ens ofereix el seu testimoni com a candidat a l'alcaldia d'Abrera.

Hem celebrat també 1a jornada del primer de maig:

un altre sindicalisme és possible?

A nivell internacional, també hem tingut moviment durant aquest final de curs: seminari del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa a Sevilla i trobada amb l'ACO francesa a Barcelona. Així mateix, la trobada internacional de consiliaris de la JOC, entre els quals hi ha diversos militants de l'ACO.

Finalment recollim la monografia de la zona Sagrera-Sant Andreu, i els testimonis personals de l'Ana Chamorro després de 10 mesos a Guatemala, el de Joan Luengo com a diaca i el dels dubtes en la fe de Rafa Pinar.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears
c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco
Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.
Impressió» Papers 99, S.C.C.L.
Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

el butlletí

Balanç, crida i nova empenta

COMITÈ PERMANENT

Hem acabat un curs ple de vida col·lectiva en tots el àmbits: social, polític, sindical, en el moviment, en l'església, en els nostres grups, i en les nostres vides.

La prioritat que ha marcat d'alguna manera aquest curs a l'ACO: "En un món injust, ens impliquem en les situacions precàries", ens ha ajudat a mirar, a descobrir, situacions, persones, i ens ha motivat o engrescat potser a comprometre'ns de nou o a revisar el compromís que tenim.

La trobada de Setmana Santa ha ofert uns dies per poder compartir i celebrar la nostra fe. Amb l'aportació de l'Oriol Xirinacs que ens va desenrotllar el tema "Jesús: la resposta de Déu a la precarietat humana", vàrem tenir l'oportunitat per intentar mirar com Jesús viu i pateix la precarietat, com allibera la persona, com en fa denúncia i com fa possible que tota persona pugui viure amb dignitat.

Acabem un curs força mogut pel que fa a l'exercici de la democràcia: A nivell polític, les eleccions autonòmiques el mes de novembre passat i les municipals el 27 de maig (juntament amb les autonòmiques a Mallorca). També en l'àmbit laboral, a la majoria d'empreses hi ha hagut eleccions sindicals.

És un moment també que ens fa reflexionar a tots els treballadors sobre quina és la nostra implicació en el món laboral, com participem i hi fem sentir la nostra veu, com treballem, denunciem, situacions d'injustícia que massa sovint es donen com a situacions normals.

Molts militants d'ACO estem implicats en aquests àmbits de compromís. Això sig-

nifica també quina és la crida que Déu ens fa allà on formem part d'un projecte col·lectiu per millorar la qualitat de vida de les persones.

Cada curs, quan arriben aquestes dates, parlem de relleus de responsabilitats en el si del moviment. Diferents responsabilitats: a les zones, a les comissions i de relleus de president o presidenta.

És molt bo que les diferents responsabilitats a l'ACO siguin només per un període de temps limitat (quatre anys en el cas de president o presidenta, tres anys per responsable de zona/diòcesi). El 12 d'Octubre vinent toca fer relleu de presidenta. Des del mes de febrer, el Comitè Permanent ha contactat amb diverses dones de l'ACO per proposar-los fer aquest servei al Moviment. És urgent, cal trobar candidata/es.

Molts dieu i/o penseu, potser massa confiadament, que sempre ha estat una qüestió difícil, però que sempre ha sortit algú. Fins avui és cert, i també és cert que l'Esperit sempre ens acompanya, però ens cal treballar-ho, i és feina de tots i totes, plantejar-nos-ho, ajudar d'altres que s'ho plantegin, poder arribar a fer-nos la pregunta: I per què no jo?

L'ACO ofereix uns dies d'exercicis a l'estiu. És un bon moment, quan fem una certa aturada de diversos compromisos, quan tenim uns dies de vacances, per dedicar també uns dies a trobar-nos amb Déu d'una manera diferent, per deixar-nos omplir de la seva força, per poder seguir el nostre caminar de militants. Tots els que alguna vegada els heu tastat, oi que heu quedat amb ganes de tornar-hi?

Què gaudim tots d'un bon estiu!

«Negocieu-hi mentre sóc fora» (Lluc 19,11-27)

JOSEP MARIA ROMAGUERA
CONSILIARI DE LA JOC I DE L'ACO

La prioritat de l'ACO sobre la implicació «en les situacions precàries», ens és un toc d'atenció davant la possibilitat, sempre present, de la fugida de la realitat. De fugides n'hi pot haver de moltes menes. Hi ha qui fuig de la realitat per la via religiosa, que potser no és el cas de la majoria de lectors d'aquest Butlletí. Es pot fugir tancant-se en el grup, en el propi col·lectiu, sigui per trobar caliu, cosa ben comprensible i necessària, sigui per alimentar una manera de veure les coses. O fugir per la via de l'oci, per altra banda, també necessari. Etc.

Els deixebles de Jesús que ens presenta l'evangelista Lluc, els qui havien fet el camí amb Ell des de Galilea, quan són davant les portes de Jerusalem, de la Pasqua, tenen expectatives per l'arribada del Regne de Déu (Lc 19,11). Jesús capta aquesta expectativa. I sap que això pot ser viscut com a oportunitat per transformar en la direcció del Regne de Déu, o pot ser ocasió de tancament en el propi grup de deixebles, de fugida de la realitat. I els ofereix la reflexió amb la paràbola anomenada de les "mines" (el text original diu que el protagonista de la paràbola dóna a cada un dels seus servents "deu mines"; una mina tenia el valor equivalent a cent jornals).

Context de la paràbola

Jesús, i els qui el segueixen des de Galilea, amb moltes

altres persones que s'han afegit al grup mentre feien camí (Lc 18,43), arriba a Jerusalem, a la Passió-Mort-Resurrecció. En els episodis recents veiem que es donen algunes paradoxes. Per exemple, que els qui fan camí amb Ell des del principi encara no entenen Jesús: "no entenien què volia dir" (Lc 18,34). No és una qüestió intel·lectual: en el moment que això és constatat, es posa de manifest que no estan vivint de l'esperit que mou Jesús i esdevenen barrera entre Ell i un cec

que hi ha vora del camí (Lc 18,39). Però és també ben curiós, i és el segon exemple de paradoxa, que aquest home que havia estat cec i ha fet experiència personal d'encontre amb Jesús, un encontre alliberador, un cop s'incorpora al grup dels deixebles (Lc 18,43) també

passa a formar part de la barrera que dificulta que Zaqueu pugui veure Jesús (Lc 19,3).

Es nota, doncs, un cert tancament en el grup dels deixebles. Hi deu haver graus. Però és significatiu que el grup és presentat com a barrera. També val la pena de constatar que Jesús fa un treball de transformació amb ells, i els converteix en la mediació necessària: "manà que li portessin el cec" (Lc 18,40). Jesús sempre mira enfora, les persones, el món, la realitat. Té la mirada, l'atenció,

tots els sentits posats en el Regne de Déu: "Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu!" (Lc 6,20). Els deixebles encara necessiten ser educats. (Lluc ens farà veure que, havent viscut la Pasqua, amb la vinguda de l'Esperit Sant, adquiriran clarament i sense ambigüitats aquesta manera de viure: Ac 3,1ss.)

Just després d'aquesta paràbola, l'evangelista ens presenta l'entrada a Jerusalem amb tot el que hi esdevé i que culmina en la mort i resurrecció del Senyor. És significatiu, en relació al que s'ha accentuat del tancament dels deixebles que feien camí, el plor de Jesús

davant Jerusalem: "no has sabut reconèixer el moment en què Déu et visitava" (Lc 19,44). El poble de Déu, simbolitzat en Jerusalem, ha estat tancat en si mateix, no ha posat atenció a la visita de Déu. En el capítol 10, la paràbola del samarità que està atent al malferit, en con- ▶

▶ trast amb el sacerdot i el levita, posa de manifest el mateix. Igualment, aquest verset: “Hipòcrites! Vosaltres sabeu entendre l'aspecte de la terra i del cel, ¿i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?” (Lc 12,56).

Què ens diu Jesús?

Jesús planteja que el “futur” esperat ha de marcar el present. ¿Què fer mentre no arriba la plenitud del Regne? La proposta que ens fa és un toc d'atenció a la responsabilitat: “negocieu-hi [amb el que heu rebut] mentre sóc fora” (v. 13). De passada, amb la història del rebuig que “regni” aquell “home de família noble”, la paràbola ens dóna la bona notícia que el Senyor torna encara que no el vulguin. La vinguda de Déu és imparabile, no depèn de la nostra voluntat sinó de la seva iniciativa (Lc 19,5). És gratuïta.

Els deixebles han (hem) rebut molt del Senyor. No pas qualitats, talents. Estem massa acostumats a llegir aquesta paràbola, i sobretot la seva paral·lela (Mt 25,14-30), amb mirada moralista. D'entrada es tracta de reconèixer que hem rebut la persona de Jesús, el Fill de Déu. El context de la paràbola hi ajuda ja que s'està parlant als deixebles al final del camí: ¿què han rebut de Jesús sinó la seva persona, la seva companyia, el seu amor, la seva manera d'estar amb la gent...? ¿Què hem rebut cadascú de nosaltres, militants d'ACO, des que vam conèixer Jesús i hem anat fent camí amb Ell? Hem rebut el Fill de Déu que se'ns ha donat. Hem rebut i rebem el seu amor. Hem rebut i rebem la seva manera de viure, de sentir, d'estar atent a la presència del Regne de Déu en els treballadors... Que cadascú, a nivell personal, completi la llista.

La proposta de Jesús, “negocieu-hi mentre sóc fora”, ex-

pressa quina és la voluntat de Déu per a nosaltres, què és el que el Pare desitja amb tot el cor: que els seus “béns” donin fruit “mentre” (ara i aquí) som en aquest món que Ell tant estima (Jn 3,16). (És el temps de l'Església, l'espera activa de la segona vinguda.)

La nostra resposta al que Jesús ens diu

Quina és la resposta de cadascú a aquesta voluntat de Déu? Quin és el “negoci” de cadascú? Ens toca de respondre. La paràbola indica clarament que la resposta és personal. Tots els servents han rebut la mateixa quantitat de béns, s'hagin incorporat al camí des del principi, com els pescadors (Lc 5,11), o ho hagin fet cap al final del camí, com aquell que era cec o, finalment, Zaqueu (Lc 18,43;19,9-10). Cadascú ha rebut, ha acollit “amb alegria”, la persona de Jesús, Aquell que ha pres la iniciativa de convidar-se: “avui m'haig d'hostatjar a casa teva” (Lc 19,5). Però el fruits són personals: l'un multiplica els “béns” per deu (v. 16), l'altre els multiplica per cinc (v. 18), etc. Tots reben la mateixa felicitació: “Molt bé, ets un bon servent! Has estat fidel en ben poca cosa...” (v. 17). La llum que ve del Senyor (la il·luminació evangèlica en la RdV, si la fem com cal) posa de manifest el valor que té la fidelitat “en ben poca cosa” (Lc 17,6; 13,18-19). Com passa en la RdV ben feta, la felicitació de la paràbola acaba amb més feina, amb l'actuar. Segons la paràbola, rebre més feina, més compromís, és un premi. Ens podem preguntar si el nostre compromís cristià el vivim joiosament, si el vivim com a premi.

L'única resposta que no satisfà al qui ha estat “investit de la dignitat reial” (v. 15) és la d'aquell que ha “guardat [els béns rebuts] embolicats en un

mocador” (v. 20). És la persona que s'ha tancat en ella mateixa. Diu la paràbola que ha tingut “por” (v. 21). En aquí hi tenim un punt de revisió. Un qüestionament. No hem de començar, però, pensant en allò que se'n diu pecat d'omissió, que potser també. Hem de mirar que no ens hàgim tancat en el propi grup (l'Església, l'ACO, la parròquia...), que no ens estiguem donant voltes a nosaltres mateixos, ni que sigui amb la pretensió de l'autocrítica... Com a militants no hem de perdre de vista que hem estat cridats a ser “llevat en la pasta” (Lc 13,21).

Continuem l'Estudi d'Evangelí

Si volem aprofundir, tornem a començar. Llegim el text, la paràbola de les mines. Millor si llegim el seu context més immediat (Lc 18-19).

- Podem subratllar les afirmacions que s'hi fan que ens toquin més, sigui perquè hi trobem la Bona Nova, sigui perquè ens qüestionen.

- Podem plantejar-nos les preguntes i punts de reflexió que han estat subratllats en aquest article.

- En tot cas, no deixem perdre l'oportunitat de prendre consciència que Déu ens ha visitat en Jesucrist, que ha trucat a la porta de cadascú de nosaltres. Ens podem preguntar si l'hem acollit o no, si hem deixat que marqui les nostres vides en el més profund (¿volem o no que “aquest regni dament nostre”? I, si és que sí, ¿com deixem que marqui les nostres decisions, les nostres accions...? O, al contrari, si el tenim embolicat, tancat, en un mocador, a la butxaca, ¿per què?

- I, mirant endavant, deixem-nos dir, personalment: “Negocia-hi”. ¿Quin negoci he de muntar amb aquest Jesús que se m'ha donat?

Revisió de vida col·lectiva: "la política, pel bé de tots"

Trobada Formació Son Bono, 25 març 2007

ACO DIÒCESI DE MALLORCA

Veure

· La política està dirigida pel gran capital, no per la classe política. Per exemple, la vivenda no ha estat un problema atès perquè els poders econòmics són els que manen

· No participam a un partit o sindicat perquè no disposam de temps. Treballar en jornada partida, tenir responsabilitats familiars, ens limita. Ens agrada participar a les totes, a mitges no. Altra opció és participar puntualment (manifestacions, Internet).

· Creim que tot és política, l'església també. Actualment, regeix els destins de l'església una línia molt autoritària i reaccionària. Quan l'església és Estat, no segueix l'estil de Jesucrist. L'església té poder i genera crispació perquè no vol perdre parcel·les de poder a Espanya. La nostra participació eclesial la feim a catequesi, caritas, MIJAC, Esplai, Consell Parroquial, etc.

· Els votants d'esquerres som tan crítics (fins i tot amb les pròpies organitzacions) que, molts, no votam i així qui guanya és la dreta (més organitzada en la base que l'esquerra). Som tan puristes amb la política com ho eren els fariseus al seu temps. Massa queixa, el dret a queixar-se s'obté mitjançant la participació social.

· Part de la nostra no participació social, ve donada perquè els moviments socials no acaben de donar resposta als projectes dels militants.

· La política és una forma

de fer justícia social, això sols se pot fer en les organitzacions i aquestes les formen persones. Aquestes organitzacions han de tenir l'esquena coberta i l'horitzó clar que la nostra feina és pels altres.

· En política la nostra passivitat ens converteix en còmplices de la situació política actual. Veim generalitzat el «tot val».

· Creim que la política hauria de ser vocacional i limitada a dues legislatures per evitar així el risc de corrupció.

· Actualment, la societat del consum ens fa creure que no hi ha classes socials, tothom renega de ser obrer. Això ens fa perdre els valors de la classe obrera: humilitat, solidaritat, unió per combatre les injustícies socials.

Jutjar

· Estimar els enemics (Lluc 6, 27), estimar tothom és cristianisme i dificultat.

· Tal com mesurareu, sereu mesurats. (Lluc 6, 38)

· Participació en la darrera manifestació me feia vessa, dur gent al cotxe en estar el trens col·lapsats, veure tanta gent, me va animar. Ser ferment enmig del món.

· Sortia d'ell una força que ho guaria tot. (Lluc 6, 19)

Actuar

· Estar implicats allà on som, per exemple, comunitat de propietaris, AMIPAs, parròquia, club esportiu on participen els fills, sindicats, partits.

· Fer crítica (constructiva) des de dins, no des de fora.

· Transmetre l'esperança; és cert que la política és bruta, com tots ho poden arribar a ser, i és el sistema menys dolent que tenim. Recolzar els candidats que es presenten, valorar el que s'ha fet bé. Estar implicats en la mesura que puguem: votar, elaborar uns criteris per votar, fer un seguiment dels polítics tota la legislatura.

· Informar-nos per crear-nos un criteri, promeses electorals complides, iniciatives legislatives.

· Elaborar i difondre un manifest fruit de les conclusions de la Taula Rodona de 26 d'abril.

· Enviar un manifest als diaris des de l'escepticisme, l'emprenyo, des de la crítica amb l'església. Podria ser una mostra de l'opinió de la classe obrera (penjar-ho als blogs del candidats). Don Teodor Úbeda ens animava sempre que "ja que feis aquesta feina, cal compartir-la perquè d'altres se'n puguin aprofitar". És una oportunitat de transformar la crítica i la frustració en queixa, en cartes al director, en alternatives concretes a presentar al poder, a ser creatius).

· Dur més manifestos als espais que té el Bisbat: per exemple, Full Dominical, premsa escrita, espais de ràdio i tv, web del Bisbat.

· El Primer de Maig caldria aprofitar-lo i celebrar-lo com a Moviment.

Cristina Kaufmann, testimoni de la bellesa de Déu

MERCÈ SOLÉ
COMISSIÓ DE FORMACIÓ

La veritat és que, ben mirat, resulta una mica estrany que en un moviment com el nostre, en què dediquem tantes energies a animar la gent perquè es compromet en l'acció, recomanem tan vivament la visió de l'entrevista que es va fer el 1996 a Cristina Kaufmann, monja carmelita, nascuda el 1939 a Baden (Suïssa) i morta el 2006 a Mataró, i de la qual ja hem parlat en butlletins anteriors.

Com diu la mateixa Cristina en l'entrevista, la seva vida, la vida contemplativa, sembla d'allò més inútil a moltes persones, i més havent-hi tanta feina per fer. Però el cert és que, quan l'escoltes, vas trobant una connexió profunda entre la seva forma de vida i l'intent de vida militant que és la nostra. El

DVD esdevé una mena d'exercici de pregària i de reflexió a l'entorn de la fe i del sentit de la nostra vida. D'una banda, perquè la Cristina traspua autenticitat i pau: en la pregària, en l'acollida a les persones, en l'atenció al que passa al món... De l'altra, perquè la nostra vida atrafegada penso que necessita de tant en tant una aturada per contemplar també amb uns altres ulls no només allò que fem i les persones que ens envolten, sinó el misteri de Déu. Dit així, es veu molt solemne, però en boca de la Cristina sembla d'allò més senzill.

La comissió de formació us recomanem el DVD i, si teniu ocasió de veure'l conjuntament, estarà bé, perquè és un bon material per comentar en grup. El DVD pot adquirir-se

per 10 euros a la comunitat del Carmel de Mataró, a la llibreria Claret de Barcelona i a Eulogos Media (www.eulogosmedia.com o bé info@eulogosmedia.com).

Cristians de cada dia. Vint entrevistes

Ens permetem també recomanar-vos el llibret que porta aquest títol, *Cristians de cada dia*. Vint entrevistes, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica a la Col·lecció Emaús. És un recull d'entrevistes publicades a la revista *L'Agulla* al llarg de deu anys, que inclou les d'uns quants militants de l'ACO. Compromís sindical, polític, veïnal, familiar, eclesial..., en sintonia total amb el moviment. Es pot adquirir en català o en castellà.

Semana Santa La experiencia de un grupo joven

EDU, OLIVIA, TOÑI, BENJA Y GEMMA
EL PRAT, ZONA BAIX LLOBREGAT

Viernes por la mañana, y aunque parezca mentira (me pongo colorada cuando me miras) no pillamos caravana, y a eso de las 10h ya estábamos en Prades. Para los cinco era nuestra primera vez, y no sabíamos muy bien dónde nos metíamos.

Enseguida nos encontramos con Antonio, nuestro presunto velador de la iniciación de ACO y nos dio cuatro explicaciones y a espabilar... Nos imaginábamos que iba a ser como en la JOC pero con niños

y gente no tan joven de edad, pero sí de corazón...

Para gran sorpresa, algunos militantes de los grupos de Biskaia y Madrizzz habían venido también al encuentro. ¡Qué bien, no éramos los únicos novatos! ¡Ay... qué a gustito hemos estado con vosotros! En total fuimos unos 165 adultos y 90 niños (y no tan niños).

En general, el trabajo en grupo fue muy enriquecedor y nos sorprendió la actitud abier-

ta y la sencillez con la que la gente compartía su vida. La charla sobre la precariedad fue tan interesante como intensa. Fue enriquecedora y, sobre todo, hizo que nos cuestionáramos un montón (de hecho, ¡ahora mismo estamos discutiendo sobre la austeridad y el ser humildes!).

Una de las cosas que fueron más diferentes a lo que estábamos acostumbrados, fue la celebración de la pasión del Señor, donde encontramos a ▶

Setmana Santa diferent

MARIA TERESA JOSA
GRUP LA FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Una Setmana Santa més, ens hem aplegat un gran nombre de militants en un indret pròxim al poble de Prades, que envoltat de boscos i serres convidava a viure uns dies de recolliment, reflexió i pregària, tot fent memòria de la mort i resurrecció de Jesús. Aquest any hi han participat, també, militants de: Madrid, Bilbao i Mallorca.

Les celebracions, així com les pregàries dels matins, molt preparades; també els cants i els instrumentistes que amb la seva música els acompanyaven, tot plegat convidava a la contemplació, a la vivència de la fe i a la pregària.

En Sebas, sempre tan profund en les seves aportacions acompanyades d'un cert sentit de l'humor, em va sorprendre gratament al no revestir-se per a la celebració del Dijous Sant, només duia l'estola que per la seva procedència, Chiapas, donava relleu a l'acte litúrgic. Quin sentit té revestir-se em pregunto jo...? Quan en els solemnes actes litúrgics contemplo aquells homes –només homes evidentment...– omplint l'altar guarnits segons categories, ho trobo tan fora de lloc, tan poc evangèlic.

De les celebracions del Divendres Sant i de la Vetlla Pasqual, destacaria com a molt positiva la manera tan encertada amb què en Jordi –el que presidia les celebracions– es va adreçar a la quitxalla allà reunida i com anaven captant el que ell els anava transmetent, en referència al que en aquell moment s'estava commemorant. També molt adient l'aportació, en forma de conte i mural, que des de l'esplai varen preparar. Enguany he observat un canvi en la lectura de l'Èxode que afavoreix un sentit més memorial que de lluita, no m'agraden gens ni mica, certes lectures que presenten un Déu cruel, sanguinari i venjatiu; en un temps, en què altres pregonen la guerra santa, organitzades amb el convenciment que Déu els protegeix a ells i a la seva nació. Tant costaria, en la litúrgia oficial, canviar-les per altres, que, com a la celebració nostra, ens recordessin d'una altra manera l'alliberament del poble d'Israel?

I què puc dir de la xerrada del divendres...? L'Oriol em va colpir amb la seva exposició, traspuava autenticitat i convenciment, es nota que és conseqüent amb el seu compromís

i la seva fe; pel que m'he assabentat la xerrada sortirà publicada en la seva totalitat i estarà a l'abast de la militància. Una de les reflexions, entre altres, que em va suggerir; i és una de les precarietats que em dolien, a mesura que aniré amuntgant anys, em minvi la mobilitat i m'impedeixi assistir a la Setmana Santa de l'ACO, em costarà quedar-me en el meu poble.

El grup de treball que vaig escollir "La revisió de vida i la pregària", conduït per la Cecília Prat, a qui ja coneixia per uns exercicis d'estiu, em va ajudar a aprofundir una mica més en el coneixement de la persona de Jesús, a proposar-me una vegada més la constància en la pregària personal i en la lectura sovintejada de l'evangeli.

A més de les vivències que cadascú hem experimentat, també és positiu el fet de retrobar-nos i de passada gaudir de la natura, malgrat els inconvenients de la pluja; per cert molt necessària i esperada. Durant l'excursió de la tarda del Dissabte Sant, era d'allò més satisfactori contemplar l'aigua que corria per un rierol que, segons comentaven, feia molts mesos que estava sec.

► faltar la "vetlla entorn de la creu" y espacios de silencio y plegaria. También, el hecho de madrugar para la plegaria de la mañana, nos sorprendió un poco. Sobre todo a los que estaban acostumbrados a saltarse el desayuno para dormir un poco más...

Lo que nos gustó mucho fue "la gresca" del sábado por la noche, qué recuerdos aque-

llos de cuando éramos iniciación de la JOC..., vaya currada, qué gracia, vaya soltura..., pudimos comprobar que hay gente que nunca cambia.

Por último, queremos valorar y agradecer el esfuerzo que hace la gente que viene de otras comunidades. Y nos quedamos con la alegría de ver que la historia continúa y hemos estado como en casa. Nos

hemos sentido muy acogidos por los militantes de la ACO y por el apoyo y mimos del secretariado. Estamos encantados de comprobar cómo la gente es militante durante toda su vida y su compromiso no disminuye con la edad, o que los ideales no sólo son cosa de jóvenes.

El año que viene repetimos!

Una joia difícil de descriure

5-8 d'abril a Prades

ENRIC BLASI
GRUP SANTS - ZONA BAIX LLOBREGAT

Si hi havia alguna esperança que el dia s'aixequés, als pocs quilòmetres d'haver passat el pagament de Martorell, en veure la silueta embolcallada de núvols de Montserrat i el degoteig no molt fort però continuat de la pluja sobre la capota del cotxe, en Sebas i jo vam pensar que de bon sol, res de res. Montblanc, Vimbodí i abans d'arribar a Prades, oh, sorpresa!, el bosc estava enfarinat de neu. Déu n'hi do el temps. En arribar després de passar per l'acolliment anem a descarregar paquets. L'habitació es espaiosa, hi ha un armari per a cadascú i a les 5 ja funciona la calefacció, bé, de totes maneres em poso dues mantes al llit.

La primera celebració, la de dijous, sempre em sembla la més acollidora, ho dic en el sentit que no som gaires i les famílies hi participen al complet, és a dir pares i fills, la qual cosa aporta un sentit un xic informal però més íntim a la celebració. En Sebastià Heredia amb la seva bonhomia va iniciar la cerimònia fent-nos una breu i clara introducció, ens va dir que el que anàvem a celebrar el Dijous Sant ens tenia d'omplir d'alegria perquè érem convidats a compartir taula amb Jesús. Uns companys amb senzillesa i com a símbol de servei, ens van rentar les mans a tots purificant-nos i impregnant-nos del sentiment de servei als al-

tres. Ja estàvem preparats grans i petits per compartir el moment de la transformació del pa i vi en el cos i sang de Jesucrist. I així va ser. Pares i mares amb els seus nadons als braços entorn l'altar van presidir junts amb en Sebastià la consagració. Seguidament vàrem resar el parenostre i es va repartir la comunió. Al veure com tots combregàvem es va sentir la suau veu d'un infant en braços de sa mare protestant, va dir: "Jo també vull una galeta". Bastaren aquestes innocents i senzilles paraules per acabar l'acte plens tots d'una joia difícil de descriure però que crec que mai oblidarem.

Divendres al mati l'Oriol Xirinacs ens va explicitar sobre tots els tipus de precarietats hagudes i per haver, i alhora ens va donar suficients pistes per poder fer un bon treball de grup, com així va ser en la majoria de casos si bé, com ell mateix molt bé va dir al final, ens calia no caure en la temptació de parlar més de precarietats i no de possibles solucions per als problemes dels pobres. Ens calia saber continuar com sempre, és a dir, com a classe obrera i treballadora sense perdre en cap moment el nostre esperit de denúncia. En l'ACO per sort no som solament paraules: som fets. Penseu: Algú en un moment necessita que li fem costat. Un malalt o persona sola precisa

algú que el cuidi. Una família no té llar. Un jove no té feina. Un drogoaddicte ens demana ajut. Quina ha estat sempre la nostra resposta?... Jesús és la nostra resposta.

En tots el grups es va parlar més o menys d'això i d'altres coses, és clar, però en un món on sembla que a la majoria de la gent ja no els importa ningú, en un món on impera el poder del diner, és meravellós descobrir la quantitat de coses que podem fer la gent de l'ACO sense dependre d'ells. Alerta! Tenir diners per viure és bo i necessari, però tenir sentiments és millor. Parlo de fer-ho tot per amor als altres, perquè aquesta és la nostra forma de fer, és la forma com vivim la nostra fe la gent d'ACO: per nosaltres l'evangeli es fa viu quan sabem viure'l i compartir amb els altres.

El vespre de la celebració de la Passió és sempre un dels moments clau d'aquest dies, el record viu de la crucifixió se'ns fa present tant en les lectures que ens va fer el Consiliari General d'ACO, com en els fets de vida que amb molta cura havien preparat i van llegir alguns militants. Rememorar tot això no tan sols ens ajuda a créixer en la nostre fe i compromís, sinó que de segur hi pensarem en la primera trobada del nostre grup de RdV, assegurant-nos que s'hi faci palpable sempre una presència viva de Crist. ▶

► Acabada la celebració disposàvem de temps per a una adoració silenciosa de la Creu. És un moment per reflexionar a nivell personal que cal saber respectar, però aquest any potser ha estat una mica massa improvisat i diria que he trobat a faltar aquest espai.

Dissabte al matí, primer pregària i després els tallers: Cadascú ha triat entre els 9 o 10 tallers que hi havia previstos i se n'hi anat. A poc a poc s'hi han anat incorporant altres persones, militants que han arribat expressament per a la celebració de la nit. En general puc afirmar que en tots els tallers s'ha fet una bona feina que potser caldria recollir. Cada taller ha escrit una pregària resum per llegir a la celebració Pasqual de la nit.

Dissabte nit - Vetlla Pasqual. Quan ja molts teníem enceses les candeles un suau però fort vent ens les va apagar. Tothom cap a dins la sala. Bé, és una anècdota més sobre el temps que ens va fer. Per a la celebració Pasqual s'havien col·locat entorn de l'altar una doble filera de bancs per que els ocupessin els 99 nens i joves, bé tots no és clar, però sí que s'hi van asseure la majoria, i els seus pares prop d'ells. La veritat és que al començament tot feia preveure dificultats, però gràcies diria jo a una inspiració d'en Jordi Espí tot va acabar bé. Ell va començar establint un seriós contacte amb tots els infants, els va fer preguntes i l'ambient es va anar suavitzant i no era fàcil perquè des de fa uns

25 anys que sóc a l'ACO, sempre s'ha dit que les lectures del dissabte són massa llargues però en aquest dia no m'ho van semblar això que darrere cada lectura es llegia un breu escrit preparat pels militants i a més les pregàries fetes al matí per algun grup de treball.

Després de l'última lectura i la corresponent homilia que el consiliari va acabar amb uns versos de Casaldàliga, es va fer la litúrgia de l'aigua, també de forma improvisada però bé, crec, hi es va acabar amb la comunió general i el cant final.

Un militant en un moment donat va dir que era la primera vegada que ell hi participava, jo vaig pensar que potser per a mi podria ser l'última, vaig pensar en els militants que ens han deixat és clar, però potser en els que més vaig pensar va ser en l'Andrés i la Rosario, molts els vam trobar a faltar. Vaig posar tots els meus sentits a poder gaudir plenament de tot des del començament fins al final. Haig d'agrair a tots els militants d'ACO la seva presència i voluntat però sobretot al grup 02 de Sant Andreu - La Sagrera per la seva primera preparació de la celebració del dijous i als militants de la Zona Baix Llobregat que dissabte amb la seva improvisació organitzada que va anar des de recitar-nos un "No me llames extranjero" ple d'emotivitat i sentit, fins a l'esforç que per fer-nos cantar van fer, diria jo que fins a quedar-se roncs, l'Esther i el Jordi. Al final crec que ho van aconseguir perquè tots entusiasmats i plens de joia vàrem cantar:

Aclamem el Senyor!, amb la qual cosa es va acabar aquesta celebració. Després la xerino-la va durar quasi fins a les dues de la matinada, però això ja es una altra història.

Diumenge al matí, primer esmorzar, després pregària i valoració de la trobada. Crec que va ser oberta i sincera, i de tot el que es va parlar de segur que se n'ha pres nota, però jo m'atreveixo a passar-vos una preocupació que considero difícil de solucionar a satisfacció de tothom. Parlo de la presència de grups de Madrid i Bilbao, benvinguts siguin... però ¿no els va resultar un rotllo que la majoria dels textos fossin en català? Jo vaig anar a missa al País Basc, em va agradar, però no vaig comprendre res. Com solucionar-ho? Però per un altre costat... ¿Tenim de renunciar a parlar la nostra llengua després de tants anys precisament sense poder fer-ho? Els militants estic segur ens vàrem esforçar en totes les converses on ells hi eren parlant en castellà, (ells mai es van queixar, al contrari), per això els dic: gràcies per la vostra comprensió, però... no deixo de pensar-hi. Podríem arreglar-ho millor?

Als que hi van anar, militants i/o simpatitzants d'ACO els vull dir que de segur en tots ells, com m'ha passat a mi, el compartir d'aquests dies els ha deixat un magnífic llevat de amor i ajut als altres dins el cor. Espero que per a tots hagi estat així, de totes formes moltes gràcies pel compartir d'aquest dies i pel molt que m'heu ensenyat.

Un altre sindicalisme és possible?

Celebración 1 de Mayo de la Pastoral Obrera de Barcelona
Parròquia de Sant Ambròs – La Verneda

FRANCISCO JAVIER RUÍZ
GRUP BELLVITGE III - BAIX LLOBREGAT

Como cada año, las delegaciones de Pastoral Obrera de las diócesis de Catalunya y los Movimientos Obreros Cristianos, nos convocan a celebrar el 1 de Mayo reflexionando sobre alguna cuestión de fondo. Este año el lema era “Un altre sindicalisme és possible?”

Para ayudarnos en este trabajo, en nuestra diócesis, se invitó a Tomás Gisper, sindicalista de la Banca (grato encuentro para mi, ya que su compañera compartió conmigo estudios de Educación Social, y en su casa hemos celebrado algún encuentro de educadores).

Tomás Gisper más que responder a la cuestión planteada, nos aportó algunos elementos para la reflexión, tal como él manifestó en la presentación.

A continuación intentaré exponer de forma esquemática, estos elementos:

- Sindicalismo y sindicatos.
- Desigualdad entre empresarios y trabajadores.
- Sindicato como control social.
- Relación educativa de los sindicatos con los trabajadores pero también con la empresa.
- Generación del miedo:

Miedo a no ganar un enfrentamiento fuerte con la Patronal.

Miedo a la pérdida del puesto de trabajo.

- Crisis del sindicalismo:

Soporte legal de las Instituciones.

Dependencia de los Partidos Políticos

- Valor del trabajo.

- Falta de participación interna.

- Crisis de valores en los sindicatos.

- Pluralismo sindical.

Como suele ser habitual, según mi opinión, lo más interesante fue el debate creado después de la ponencia, i como siempre nos faltó tiempo.

Para acabar se ha de valorar el hecho de que cada año el encuentro se realice en una parroquia donde esté presente algún grupo de Pastoral Obrera. En este caso debemos agradecer el poder participar en la celebración de la Eucaristía de esta comunidad y la acogida que nos dispensaron.

VIVA LA CLASE OBRERA!

Monografia de la Zona Sagrera-Sant Andreu

LOURDES VILLANOVA TREPAT

1. Vida de la Zona

La meva responsabilitat a la zona comença el curs 2005/2006. Recullo de la meva predecessora, Eulàlia Ribot, el Balanç de gestió del 2001-2005 i els reptes de futur, que vénen marcats pel canvi de ser federació a convertir-nos en zona. Per tant, caldrà cohesionar el funcionament de la zona.

Això implicarà:

- a. Aprofundir el coneixement entre nosaltres.
- b. Aconseguir la màxima participació de la gent.
- c. Assegurar la transmissió d'informació.

Mitjans:

Organitzar cada curs una agenda d'adreces dels militants de la zona i publicar un petit butlletí informatiu.

Fomentar la participació en els actes o iniciatives de les comissions d'Acció Catòlica i de Pastoral Obrera que s'organitzin des de l'arxiprestat de Sant Andreu.

Vetllar pels relleus de càrrecs i les responsabilitats a la zona i també al Moviment.

Prendre consciència de com incidim la gent d'ACO en les accions veïnals dels nostres ▶

barris (presència, accions...). Volem saber on som, què hi fem, quina és la nostra aportació.

En acabar aquest segon curs farem una valoració dels projectes, en quina situació es troben i les noves perspectives que s'han anat incorporant i obrint.

- Una militant d'ACO (Mireia Arnau) representa l'ACO a la Comissió arxiprestal d'Acció Catòlica, que reuneix un representant dels moviments presents a l'arxiprestat de Sant Andreu: MIJAC, JOC, MCJ, ACO, MCA.

- Tres membres d'ACO de la zona són consiliaris de

-ACO (el Grup sense nom) organitza i es responsabilitza de la Vetlla de Pentecosta el 25 de maig a Sant Pacià.

-El Comitè de zona, organitza la trobada de Nadal i la de Fi de curs.

-El grup Matxembrat i el grup Sense Nom han organitzat, cadascú independentment, un

Valoració del moment actual dels grups i de la zona

Quins aspectes destacaríeu?

-La tònica general dels militants és la valoració que fan del seu grup de RV, com a col·lectiu que de forma privilegiada viu la fe. Pensen que en el grup es pot parlar amb confiança de temes de cada dia i de temes més transcendents.

-Hi ha grups que es reuneixen fa molts anys, alguns d'ençà que va començar l'ACO. Crec que tant aquests com els més recents tenen un nivell d'amistat molt profund.

- Els grups es reuneixen normalment cada quinze dies; alguns dels més joves, cada setmana.

-Hi ha setanta-set militants, dos d'aquests també són consiliaris i set consiliaris clergues.

la JOC.

- Crec que el moviment com a tal es veu un pèl llunyà, tot i que es necessita. Caldria interessar especialment els joves a participar de la "Cúpula directiva": comitè general i comitè permanent.

- Els militants no haurien de tenir por d'agafar responsabilitats quan calgui. Motivar per a aquesta feina hauria de ser tasca del responsable de zona conjuntament amb els responsables dels grups.

Quines activitats teniu a la zona?

-Hi ha diferents nivells personals de participació en les activitats eclesials, ja sigui per motius de proximitat o d'implicació.

cap de setmana de recés.

-La pastoral obrera ha organitzat la pregària de silenci per les festes de Nadal a Sant Andreu. A la mateixa parròquia la JOC ha organitzat l'onze de març un Estudi d'Evangelí.

-Una militant de l'ACO, Carme Rodríguez, participa a la Comissió Arxiprestal de Pastoral Obrera, i un militant, Joan Luengo, és el consiliari d'aquesta Comissió.

-Tant la Comissió Arxiprestal d'A.C. com la Comissió Arxiprestal de P.O. són al Consell Pastoral Arxiprestal.

Nombre de grups, valoració del moment que passen els grups

- En aquests moments hi ha deu grups. Els grups joves incorporats últimament han estat:

- El "Grup" 02, curs 2002-2003. El Matxembrat, curs 2003- ▶

► 2004. El Grup Sense nom, curs 2005-2006. La majoria de membres d'aquests grups provenen de la JOC.

- Els grups joves tenen l'empenta i la il·lusió pròpia de la seva edat, tot i els seus problemes. Els grups dels grans manifesten, segons el meu parer, una mica com d'estar de tornada i de ja haver-ho fet tot.

Comissions existents

- No hi ha comissions determinades, les feines es fan molt individualment o per grups de R.V. Intentar que hi hagués més comunicació entre els grups, podria ser una feina a fer per aquests propers anys.

- Per a les tasques d'economia hi ha un responsable (tot i que no hi ha massa moviment), per al butlletí un altre i per la iniciació no hi ha una persona concreta en aquest moment.

- El consiliari, Jaume Fontbona, és qui parla amb els grups interessats i els orienta cap a un moviment o un altre.

- Quina participació tenen els consiliaris a la vida de la zona del Moviment?

- Cinc dels nou consiliaris (n'hi ha un que va a dos grups) són de fora de la zona i tenen relació, normalment, tan sols amb el seu grup. Dos són de les nostres parròquies i militants, un a més és responsable de grup, i participa, per tant, en el Comitè de zona.

- L'altre és el consiliari de zona.

2. Reunions del Comitè de Zona

Preparació (ordre del dia, etc)

Les convocatòries les fa la Responsable de zona, l'ordre del dia respon a moments concrets de la vida del moviment, de la zona, o dels grups. Tot plegat queda recollit a l'acta que cada vegada la fa un responsable de grup. És rotatiu.

Periodicitat

El comitè de zona es troba

habitualment més o menys cada dos mesos.

Nivell de participació:

Assistència - Preparació

Aportacions - Col·laboracions

Pràcticament tothom hi assisteix, l'actitud és més aviat receptiva, s'hauria d'intentar que fos més activa. Malgrat tot els participants estan disposats a fer el servei que calgui.

Com es comparteix la vida dels grups?

Dificultats, encerts, reptes

- Valoració

No es comparteix massa, els grups joves han fet alguna trobada el curs passat, però no amb els altres grups. Les trobades de Nadal i Fi de curs, juntament amb el butlletí volen fer aquesta funció, però no s'aconsegueix plenament ja que per dificultats d'horari o de dates no hi ha una participació massiva.

Es valora i jo també valoro personalment les visites als grups. He posat cara a les llistes, i els militants se senten reconeguts. També és un mitjà per fer arribar informacions i accions del Comitè General i de la Permanent de forma més directa.

3. Responsable de Zona o Diòcesi

Com vius la teva responsabilitat?

- La visc bé, hi ha vegades que penso que ho podria fer millor, però d'altres veig que tinc unes limitacions i no puc fer altra cosa. Déu "arriba" on nosaltres no podem.

Quines dificultats et trobes?

- No m'he posat de moment, cap fita que no pugui anar duent a terme.

Què et preocupa de la zona?

- Em preocupa el grau de desil·lusió que els grans podem donar als joves quan demanen

més compromís i coherència a les activitats pròpies del moviment, però també penso que els joves han de fer l'esforç per comprendre els més grans en el seu desig de descansar o de canviar el lloc de compromís.

Com creus que el Comitè General i el Comitè Permanent pot ajudar a fer aquest servei al responsable de zona?

- A mi em sembla bé tal com es fa. Es dona suport i formació als militants; cohesiona els grups per mitjà dels responsables de zona. Difícilment, sense aquests dos puntals, podria seguir endavant el moviment. També crec que és l'enllaç que connecta la nostra petita església dels grups i de les zones amb l'església més universal de Jesucrist. De vegades, i això ho dic conscièntment, per damunt de l'església institució.

Quina formació, quines eines, materials caldria que el Moviment facilités als responsables?

- Els que demanin els responsables, mentre això sigui possible i sorgeixi d'una necessitat contrastada, no d'un caprici.

- Potser els grups i els militants haurien de fer més aportacions de les seves experiències i necessitats des de la base, perquè el moviment des de la seva estructura pogués donar-hi forma.

Quina és la teva relació amb el consiliari de la zona?

- Molt bona. Està sempre disponible i coneix la gent de la zona.

M'agradaria destacar l'alt nivell de responsabilitat, esforç, respecte i compromís que he descobert en la gent que forma la permanent del moviment. Si fos possible, tots els militants hauríem de passar per les tasques de responsabilitat per poder-lo conèixer, valorar i estimar.

Barcelona, maig del 2007

Per una Europa justa i solidària

SEMINARI DEL MTCE A SEVILLA

CINTA AGUILAR LOZANO
ZONA NOU BARRIS

Dels dies 10 al 13 de maig es va celebrar a Sevilla el seminari del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa (MTCE) sota el lema: La Seguretat Social i la Migració a Europa. Hi van participar un total de dinou moviments membres i cinc de convidats, a més de la coordinadora i els presidents del Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC).

Els temes de fons que es van treballar van ser aquests tres:

1. Situació social dels emigrants i política europea sobre la migració

La conferència d'Esteban Tabares titulada Inmigrantes de la UE: realidades i retos ens va aportar una àmplia visió de quina és la realitat migratòria a Europa, de quines són les polítiques que s'estan posant en pràctica (majoritàriament són de caire restrictiu) i quin és el gran repte d'Europa: anar cap a una ciutadania inclusiva i plural.

Tots els moviments havien treballat aquest bloc mitjançant unes qüestions prèvies. Posteriorment, es va realitzar la posada en comú. Va ser una feina molt enriquidora ja que va permetre conèixer de primera mà com viuen aquest tema països com França, Bèlgica, Alemanya, etc. És cert que l'ACO no duu a terme cap acció, però són molts els militants que treballen diàriament amb aquesta realitat i que des de la seva feina compromesa contribueixen a pal·liar el drama de l'immigrant i a anar reconeixent la seva dignitat de persona. A partir de la conferència i del treball de grups s'ha elaborat, en

aquest mateix seminari, una declaració final amb el títol: *Emigració a Europa: fomentar la integració i organitzar la convivència*. En principi cada moviment es farà responsable de traduir-lo als seus respectius idiomes i el MTCE es compromet a continuar aprofundint sobre aquest tema per tal de fer petites passes per ajudar a configurar aquesta nova Europa intercultural.

2. El Llibre Blanc sobre la Seguretat Social

Durant el seminari de MTCE a Brno (República Txeca, 2004) es va reflexionar sobre el futur de la seguretat social i els reptes que cal afrontar per anar cap a una Europa social, justa i solidària. Vint-i-un moviments de disset països europeus van posar en comú les seves descobertes i visions, i es va elaborar el Llibre Blanc de la Seguretat Social. No es tracta de cap estudi científic, sinó d'una aproximació a la realitat de la problemàtica de la seguretat social dins de la Unió Europea, i d'una proposta d'aproximació a les institucions europees. És per això que a Vaalbeek (Bèlgica) al juny del 2006, aquest Llibre Blanc es va presentar als membres del Parlament Europeu i a la COMECE. A Sevilla es va posar en comú què s'havia fet sobre aquest tema en els diferents moviments i futures propostes de treball. Com, per exemple, traduir el llibre a diferents idiomes per poder-lo posar a l'abast dels militants dels moviments i també fer-ne difusió a altres institucions, partits polítics, sindicats, etc. Altres moviments es plantegen treballar-ho com a tema de fons per al curs que ve.

L'ACO de Catalunya va començar la difusió interna el passat 12 d'Octubre a través d'un tríptic que sintetitza les qüestions bàsiques del document. La Comissió del MTCE de l'ACO ja està treballant per continuar la seva difusió fora del moviment.

3. L'acompanyament espiritual

En darrer terme es va aprofundir sobre aquesta important qüestió. Dues trobades han permès conèixer millor els desitjos i necessitats dels moviments europeus respecte a aquest tema: el de Freising (Alemanya) de febrer del 2006 i la de Vaalbeek (Bèlgica) de juny del 2006. A partir d'una enquesta prèvia que es va fer arribar als moviments, a Sevilla es van treure entre d'altres, aquestes conclusions:

-Es constata que cada vegada el nombre de consiliaris capellans disminueix i es fa més patent la necessitat de consiliaris laics.

-Aquests consiliaris laics necessiten formació i aquesta és un repte per als moviments.

-Cal fer arribar a l'Església quina és la veu i la vida dels moviments cristians de treballadors.

-Es proposa una trobada entre capellans, acompanyants espirituals laics i responsables dels moviments per a l'any 2009 per compartir les experiències dutes a terme.

Com podeu veure ha estat un seminari intens i profitós. Personalment ha estat molt enriquidor ja que és la primera vegada que participo en un seminari internacional. Actes com aquest et fan ampliar la teva visió del món, et fan paleses les

Reptes i inquietuds semblans

Trobada amb l'ACO de França

MONTSERRAT SIDERA
PRESIDENTA

Els dies 17 i 18 de març vam tenir una trobada amb responsables de l'ACO francesa, a Barcelona. Aquesta trobada bilateral, la fem de manera regular cada dos anys, a fi de compartir, intercanviar vivències, inquietuds i el treball que fem els dos moviments.

Per part de l'ACO de França, hi van participar: **Martine Demeure**, presidenta nacional; **Xavier Pottiez**, membre del comitè nacional; i **Gilles Roustan**, secretari nacional.

Per part de l'ACO d'aquí, hi vam participar tots els membres del **Comitè Permanent** i en **Josep Sánchez**, responsable Internacional. L'Ernestina Ródenas i la Maria Aran van col·laborar en l'acollida i la traducció.

Vàrem compartir el treball que estem fent els dos moviments.

Després d'explicar nosaltres les prioritats del darrer consell, i la formació que estem treballant aquest curs, els nostres amics de l'ACO França ens van explicar el seu treball.

L'ACO França en el darrer consell (maig 2006), van aprovar dues *resolutions* (prioritats): **Faire peuple** (fer poble) i **Faire Mouvement** (fer moviment). Cada una d'aquestes *resolutions* es treballaran al llarg de dos anys.

Faire peuple: Aprofundir en el sentit de pertinença a la classe obrera, atents a la seva evolució. A través de l'experi-

ència que han viscut i viuen dels partages de foi, es plantejgen tenir més en compte l'acolliment de la diversitat.

Faire Mouvement: Redescobrir el Moviment ACO, a partir de la realitat. Treballar el sentit de pertinença a un Moviment. Estan preocupats per la manca de participació i de compromís en el moviment.

Fan esment en la dificultat de compromisos a llarg termini. És més fàcil que els militants es comprometin de manera puntual i en projectes a curt termini.

Per mitjà d'equips de treball estan fent una reflexió profunda sobre alguns temes que afecten tot el Moviment:

- De quins ministeris ordenats té necessitat l'ACO? Quina ha de ser la tasca del prevere dins el Moviment?

- L'acompanyament dels grups

- Compromís polític

- Com acostar-se a grups joves

Es plantejgen el repte de com arribar a treballadors més precaris: grans superfícies, treballadors de grans empreses de producció. A l'ACO de França també es dóna la realitat que molts militants són treballadors en el sector terciari, del món educatiu i assistencial.

Un repte també és com poder arribar a les empreses quan es produeixen fallides, reduccions de plantilla, o deslocalitzacions.

Es plantejgen la necessitat de l'educació popular. Cal que les noves generacions coneguin la història del moviment obrer i la història de l'ACO.

Cal crear un espai concret en el Moviment, de trobada de militants que estan compromesos en el món polític. No és fàcil arribar a fer revisió de vida del compromís polític, ja que sovint el que es fa en els equips és compartir les decisions polítiques, més que no pas fer RdV del que significa per a nosaltres el que estem vivint en aquest compromís polític.

En resum, constatem que a l'ACO, tant a França com a casa nostra, estem vivint inquietuds molt similars i ens plantejgem més o menys els mateixos reptes a partir de la realitat social que vivim.

Som en realitat un mateix Moviment, que fem camí junts, amb un mateix projecte i un mateix mètode de treball, per ser església enmig de la classe obrera. Una classe obrera en continua transformació i una església que malgrat les pobreses, incoherències i precarietats ha de ser portadora de bona notícia en el nostre món.

Vàrem acabar la nostra trobada, participant a la cloenda i a l'Eucaristia de la trobada mundial de consiliaris de la CIJOC que va tenir lloc a Barcelona a Martí Codolar aquella mateixa setmana. Van ser uns moments de sentir-nos part d'un col·lectiu més gran amb què també fem camí junts.

► ombres però també les llums. Et fas conscient que són moltes les persones que estan en la mateixa sintonia que tu, més enllà del teu grup, de la teva zona, del teu moviment. Valoro positivament que l'ACO faci

l'esforç de formar part del MTCE i del MMTCC ja que és una forma de no tancar-se en ella mateixa, sinó de treballar conjuntament amb altres moviments d'arreu del món que s'identifiquen amb Jesucrist i

amb el món obrer. Agraeixo al moviment l'oportunitat de participar en aquest seminari i espero que tot el que he copsat doni algun fruit. A l'Alfons i al Josep, gràcies pel seu acompanyament.

Primer de Maig - Manifest 2007

Els últims mesos hem dedicat la nostra reflexió conjunta als “canvis que s’estan produint en el món del treball”. Volem descobrir quines són les “perspectives de futur”. Que hi va havent canvis és evident. Quin és el camí per respondre-hi de manera efectiva, no ho és tant. I continuem en la recerca perquè ens sorgeixen interrogants. D’entre les situacions que ens qüestionen, n’enumerem algunes:

- La qualitat del treball es va deteriorant (inestabilitat, flexibilitat, precarietat). Això té conseqüències: la possibilitat de l’exclusió social, dificultats per a la vida familiar (educació dels fills, relació amb la parella, atenció a la gent gran), etc.

- La normativa laboral sovint no es compleix (contractació, sous inferiors als marcats en els contractes, etc.).

- El creixement econòmic generalitzat arreu del món no es tradueix en reduccions significatives de l’atur o la pobresa.

- L’existència d’injustícies que recauen, sobretot, en tres col·lectius: les dones, la immigració i els joves.

- La constatació que el treball va deixant de ser, sobretot entre els joves, un aspecte fonamental de la vida per adquirir valor instrumental (mitjà per guanyar diners i poder consumir i ocupar el temps lliure amb la diversió). Una realitat que té, entre altres, dues conseqüències: anem passant d’identificar-nos com a treballadors/es a ser consumidors/es; i que el lloc de l’acció transformadora va deixant de ser el treball (la gent compromesa socialment, sobre-

tot joves, estan més implicats en organitzacions pel desenvolupament que no pas en els sindicats).

- I una altra constatació: les dificultats actuals per a l’acció sindical. Entre nosaltres hi ha molta gent compromesa sindicalment. Cada vegada manifesten més perplexitat sobre la lluita sindical. I recullen el que expressen els companys i companyes de treball, que es qüestionen, per exemple, sobre com es duen a terme les negociacions (“no hi ha transparència”). També hi ha preocupació per la manca d’unitat sindical a l’interior de les empreses... Constatem que la base troba lluny els sindicats. I ens preguntem, per què ens hi volem implicar, cap on va la lluita sindical avui i en el futur.

Amb els fets concrets amb què es manifesta la situació laboral del moment present, en podríem fer una llista llarga. Entorn del tancament d’empreses, per exemple, n’hi tenim molts. Aquestes crisis fan evident que hi ha grans diferències entre els treballadors afectats: indemnitzacions més baixes per a les dones, pel fet de tenir sous més baixos; desnivells pel que fa a la possibilitat de trobar noves feines; etc. Un gran nombre de treballadors i treballadores, per tenir un sostre, depenen de les hipoteques, i això els fa acceptar qualsevol incompliment de la legislació. Les dificultats per conciliar la vida laboral amb la vida familiar. Els accidents laborals, cada vegada més concentrats en el col·lectiu de treballadors immigrants. Etc.

Davant de tot això no volem restar aturats. No ens hi volem acostumar. Volem continuar buscant. I volem fer-ho amb tots els companys i les companyes inquiets per la transformació de la realitat. Continuem creient en l’acció organitzada i en el compromís en les organitzacions del moviment obrer. I que aquesta acció ha de donar prioritat a les persones més febles i desfavorides, perquè no quedin en una situació encara més difícil quan s’ha de negociar un tancament, per exemple.

Per altra banda, no podem deixar de recordar als governs que cal donar resposta a aquestes situacions: s’ha d’assegurar que les condicions econòmiques favorables es tradueixin en mesures que beneficiïn els més desafavorits en aquest moment i en un creixement del treball decent per a tothom.

També reconeixem que la complexitat de la realitat actual demana bones anàlisis, demana formació. No podem donar respostes simplistes. I no podem mirar enrere. Hem de ser propositius i no limitar-nos a dir “no”.

Reiterem el nostre compromís amb les organitzacions del moviment obrer, concretament amb els sindicats. Conscients que hi ha coses a revisar, volem manifestar el nostre suport als companys i companyes que es comprometen en la lluita sindical i política en favor del món obrer. Reconeixem el seu treball, les dificultats que tenen en les negociacions, la necessitat de negociar i pactar pel bé dels treballadors, i els manifestem la ▶

“En los hospitales, casi no hay medicamentos”

Carta d'una militant d'ACO des de Guatemala

ANA CHAMORRO
ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

Ya llevo diez meses en Guatemala... Han pasado muy rápido, al menos eso creo. Han sido unos meses llenos de vida, parece que todo lo vivido no pueda caber en tan sólo este tiempo... Los últimos 3 meses han sido los más intensos y los más difíciles para mí.

Estamos acabando el verano... En el verano no llueve, son los meses en los que no hay lluvias. En muchos casos se va al río a buscar agua. Aquí no tenemos agua potable durante el año, el agua para beber se compra en bidones grandes o se hierva. Me cuesta imaginar como en Barcelona, el agua de la ducha sí es potable y cómo esa agua que se puede beber, no se bebe y se escapa por el desagüe...

Ha sido verano pero ha hecho frío, las mañanas y las noches han sido bastante frías, muchas veces por debajo de los 10 grados. De hecho son los meses más fríos del año. Durante el día, en cambio, el sol ca-

lentaba mucho y podíamos pasar de los 25 grados.

Ahorita, con las primeras lluvias todo empieza a cambiar otra vez... Cómo me gusta... Y también es la hora de la siembra, la siembra de la milpa. Se está preparando la tierra. Es bonita la relación de la mujer indígena y la tierra: “Entre la tierra y la madre. La tierra alimenta y la mujer da vida. Hay un diálogo constante entre la tierra y la mujer.” (Rigoberta Menchú)

Todo el mundo sabía que iba a llover, aunque todavía no es el tiempo. Al parecer, las primeras lluvias se han adelantado unas semanas. Mis compañeros antes de las primeras gotas ya oían cantos diferentes de los pájaros, veían como el viento hacía unos remolinos pequeños por los caminos, explicaban que el sol y la luna mostraban una aureola especial. Ha coincidido también con el año nuevo lunar del calendario maya. Con la ayuda de ellos yo

también he podido ir percibiendo cambios en la naturaleza, algunos más evidentes y otros, en cambio, muy sutiles... Y realmente, llegó el agua.

Del 26 al 30 de marzo, aquí en Iximche' (Guatemala), se realizó la tercera Cumbre Continental de Pueblos y Nacionalidades Indígenas, que une pueblos indígenas de todo el continente americano. Los delegados son escogidos, y de Santa María Chiquimula fue un compañero de trabajo, Aurelio. Redactaron una declaración, donde reafirman las declaraciones anteriores de Teotihuacan (México 2000) y la de Kito (Ecuador 2004). Las conclusiones son contundentes y especialmente hermosas.

Estos últimos meses ha sido tiempo para estar en diferentes hospitales. Acompañar a niños/as, jóvenes y no tan jóvenes, al hospital de Totonicapán (cabecera del departamento de Totonicapán al que pertenece Santa María Chiquimula), tam-

▶ nostra confiança. Amb ells i elles volem continuar fent camí per trobar les maneres d'acció sindical necessàries per al món d'avui i el del futur.

Els qui signem som treballadors i treballadores cristians. Els col·lectius que ens apleguen ens donen un espai de socialització i de conscienciació, necessari per a la militància, per al compromís, sobretot en un moment de canvis. És per això que, des de la

consciència que «Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants, per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món [...] (1Co 1,26-28)», oferim aquests espais a tothom qui els vulgui aprofitar. La transformació real i eficaç és la que provoquen els més febles. Aquesta experiència viscuda és la que ens mou a l'acció transformadora junt amb companys i companyes, siguin o

no siguin creients, que volen un món més just: «He vist l'opressió del meu poble [...] i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. [...] per això he baixat a alliberar-lo [...]» (Ex 3,7-10).

Delegacions de Pastoral Obrera de les diòcesis de Catalunya - Moviments obrers cristians: ACO, GOAC i JOC. MIJAC - Religioses/os en barris - Capellans obrers

► bién al hospital de Quetzaltenango (Xela, como llaman aquí a la segunda ciudad de Guatemala) y también estuve una semana en el hospital de San Juan de Dios en la capital, a más de seis horas de mi pueblo. Ha sido tiempo de hacer de ambulancia, de estar con enfermos, de buscar dónde encontrar una caja para poder recoger una niña muerta del hospital, de estar con un muchacho que estaba al final de su vida en el hospital, de ir a funerales...

Me ha sorprendido mucho en qué condiciones están las personas en los hospitales. Por la noche salen las cucarachas por las paredes y por el suelo, tenía que subir las piernas a la silla para que no llegaran a mis pies. Casi no hay medicamentos, y muchos se han de pagar, muchas de las pruebas se han de hacer en laboratorios privados fuera del hospital con un costo muy alto. No se informa a los familiares de que tienen derecho a quedarse con el paciente y menos en los idiomas indígenas. Don Juan fue a la capital a ver a su hijo y sólo pudo quedarse una hora con él, le dijeron que sólo podía estar en hora de visita. El dinero del viaje lo tuvo que pedir prestado y son casi seis horas hasta llegar al hospital. Así que cuando yo llegué el muchacho estaba solo. Nadie le informó al papá de que podía hablar con trabajo social para pedir un permiso especial. Trabajo social del hospital de Totonicapán sabía la situación económica de la familia, nosotros pedimos que lo comunicaran a San Juan de Dios, en la capital. No se hizo, fuimos nosotros los que lo comunicamos. Pero al parecer, no sirvió de nada, porque cuando llegó don Juan para ver a su hijo, nadie se interesó por su situación.

La autoestima de muchos indígenas es tan baja que creen

que cualquier ladino o extranjero tiene más razón que ellos...

También ha sido tiempo de más oración, supongo que para poder transformar el sentimiento que deja la injusticia. Y sentir más fuerza, porque la necesito. También me está ayudando a entender qué me dice Dios con lo que veo cada día, aunque no siempre lo logre... En el lugar donde vivo hay muchos momentos de completo silencio que estoy aprovechando y disfrutando mucho.

El proyecto de alfabetización que se inició en febrero ha recibido muy buena respuesta. En nuestras visitas a las comunidades, se realiza consulta médica, se pesa y talla a los niños/as, se da formación de cocina y temas sobre salud a las madres, y ahora también se da clases de alfabetización, están

desaparecía y moría gente que ella conocía, y que no podía irse. Las dos trabajan en un proyecto de ACG (acción cultural guatemalteca) de arte y pintura para niños y niñas de las comunidades de Santa Cruz del Quiché. Estuve en una sesión, quería conocer el trabajo y me gustó mucho, me dieron muchas ideas que a lo mejor algún día llevo a cabo...

Cada tres meses, ellas junto con otras personas que están como voluntarias en Guatemala y El Salvador se reúnen para hacer un retiro de unos tres días, desarrollan temas de formación muy interesantes. He podido participar en los dos últimos.

El pasado 5 de abril llegó una "delegación" de amigos y amigas de Barcelona, Mònica, Marta, Mariona, Albert, Xavier, Miquel y Juanma. Estoy muy

aprendiendo a leer y escribir el k'iche'. Están contentas y con muchas ganas de aprender, desde jóvenes hasta mujeres de 80 años. Ya hay quinientas mujeres y la mayoría no sabe leer ni escribir.

Hace unos días fui a Santa Cruz del Quiché, visité a Mary (irlandesa) que llegó hace unos meses y Myriam (holandesa) que lleva en Guatemala desde las primeras matanzas de indígenas en los 80. Myriam me contó que empezaba a ver que

contenta de que estén por aquí, estuve con ellos por el oriente de Guatemala y en un par de días llegan a Santa María. Tengo ganas de verlos.

Estoy muy bien por aquí, os mando a todas y a todos, un fuerte abrazo. Gracias por lo que enviáis.

Santa María Chiquimula
Abril 2007

(...)La noticia de Jon Sobrino llegó aquí causando sorpresa y decepción, ¿cómo se vive allí?

Parlem
amb

Àngel Soler, militant de l'ACO i candidat a l'alcaldia d'Abrera

"Si estàs a l'oposició no pots fer gran cosa per canviar les coses"

TON CLAPÉS
GRUP RODALIES - ZONA MONTSERRAT

Aquesta conversa amb l'Àngel Soler, d'Abrera, personifica un homenatge a altres militants de l'ACO com: Ramon Bassas, Maria Carmen Esteban i Kitty Guirao, de Mataró; Josep Anton Cordero, Jordi Cordero i Manoli Pacheco, de Rubí; l'Edmon Ribatallada, d'Arbúcies; i en Jordi Rossell, de Gelida, i altres que no tenim controlats, que amb sort diversa s'han presentat a aquestes darreres eleccions municipals. Gent que, malgrat el *gran exemple* que estan donant molts polítics professionals d'aquest país, continuen creient vàlid el seu compromís polític com a eina per millorar la societat.

L'Àngel Soler del grup Abrera, de la zona Montserrat, després de participar durant molts anys en associacions i entitats d'Abrera, va fer el 2002 el pas a la política local per crear una alternativa de govern al poble en mans del PSC des de l'any 1983. És membre d'Alternativa d'Abrera, una coalició entre dos partits, Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) i Veïns Independents d'Abrera (VD'A). El 2003 van ser la sorpresa i van treure tres regidors dels tretze possibles, i es van convertir en la segona força política del poble. En aquesta ocasió, l'Àngel Soler era el candidat a alcalde.

Quina valoració personal fas de la campanya i dels resultats obtinguts?

L'objectiu en aquestes eleccions del 2007 era poder oferir

a la població una alternativa clara que pogués governar, i per això hem fet una llista molt elaborada i pensant que podíem governar, tot i que conscients que la possibilitat era remota.

Hem fet una campanya normal, dintre de les nostres possibilitats econòmiques i sense grans esdeveniments. El més important és que en els darrers quatre anys havíem treballat molt i havíem informat la població constantment amb butlletins, i això creiem que era molt important i que formava part de la campanya. Malgrat tot, els resultats no han estat bons (un altre potser diria que sí, ja que continuem sent la segona força del poble amb un 18% dels vots). La veritat és que teníem les expectatives d'augmentar el nostre percentatge de votants i no ha estat així; per tant, no podem estar contents i a més a més, valorem que el bon treball fet durant aquest mandat, no ha convençut la gran part de la població.

Quines diferències veus entre els polítics professionals i la gran majoria de regidors que, com tu, han optat per aquest compromís de servei sense retribucions ni deixar les seves obligacions personals?

La veritat és que és molt difícil ser polític com nosaltres. A banda que les retribucions econòmiques quasi no existeixen, i hi dediques una infinitat d'hores. A més a més és poc agrada, ja que tothom et critica

(moltes vegades amb falta de coneixement) i si, a més a més, estàs a l'oposició com és el nostre cas, no pots fer gran cosa per canviar les coses.

Tot i que no conec gaire a fons la vida dels polítics professionals, penso que no té res a veure amb la nostra manera de fer política. La nostra dedicació obsessiva ens fa donar tot el que portem dintre i quan fas las coses per voluntat i no per obligació, evidentment no es viu de la mateixa manera.

La política municipal hauria ser de pas obligatori per a qualsevol polític que volgués fer carrera?

Penso que sí, igual que en tots els oficis. El director d'una fabrica és important que hagi fet de peó en una màquina per saber què pensa el de sota de tot i com viu el dia a dia. Si aquest director no coneix això crec que li falta una part de formació. Penso que en la política passa el mateix, tot i que pel que veig, la majoria de polítics provenen del món municipal.

S'han de limitar el nombre de mandats dels alcaldes i regidors?

Crec que sí que seria bo que un alcalde no pogués estar tants anys d'alcalde com és el cas d'Abrera, ja què s'ha retirat després d'estar 24 anys amb majoria absoluta. És bo que hi hagi noves idees i jo seria partidari de 2 o 3 mandats com a molt. Igualment, els regidors, hau-

► rien de tenir un màxim de mandats en el cas de tenir funcions delegades per l'alcalde.

Últimament els ajuntament estan en el punt de mira per temes de corrupció i creixements urbanístics desmesurats, etc. Tenen massa llibertat, pocs recursos, les dues coses...?

Crec que una mica de tot. Per una banda, penso que qui més coneix el municipi, és qui ha de planificar el territori i, per tant, em sembla correcte que els polítics municipals planifiquin el seu territori. Però també és cert, per desgràcia, que hi ha polítics que poden fer disbarats amb el territori, per enriquir-se ells o tan sols per una mala gestió (hi ha ajuntaments que depenen excessivament dels ingressos dels impostos de la construcció) i això s'hauria de controlar. El sistema actual no em sembla malament, tot i que caldria que fos més ràpid i més efectiu, ja que l'excessiva burocràcia fa que el desenvolupament sigui molt lent.

Està passant alguna cosa si només vota una mica més de la meitat de la gent censada?

Sí i molt greu. Ara mateix, no veig gaire preocupació per banda de ningú, tot i que tot hom en parla. Molts dels processos participatius que fan servir alguns partits per tenir en compte la població, generalment són eines de manipulació i de captació pels propis partits i això encara provoca més desànim a la població més implicada. La veritat és que jo pensava que la participació en unes municipals seria més elevada, ja que el polític és més accessible per al ciutadà.

Penso que hi ha dos factors clau que provoquen l'abstenció. En primer lloc, el nivell dels polítics; és molt baix i a més a més la imatge que generalment donem és dolenta. En segon lloc, penso que la societat en general va endarrere i cada vegada hi ha més indiferència per les coses comuns i, per tant, més individualisme.

Què és el millor i el pitjor de ser regidor?

El millor és el contacte amb la gent. Que les persones t'expliquin els seus problemes i intentar solucionar-los conjuntament és molt enriquidor.

D'altra banda, encara et fa estimar més el teu poble i les persones.

El pitjor és veure les ambicions personals de certes persones, o la manca de tolerància davant d'idees oposades a les teves. Penso que també és molt dur ser regidor per la gran quantitat d'hores de dedicació si vols fer les coses ben fetes, i el poc que t'ho agraeix la societat, més aviat al contrari, que reps més crítiques que elogis. Però ja sé que els polítics som dolents i corruptes...

Què t'aporta en la militància política el fet de ser cristià i de l'ACO?

Ser cristià implica un model de vida. Donar-se als altres gratuïtament o tenir una manera de fer peculiar. Suposo que tot el meu recorregut en grups de revisió et va preparant per cada vegada més donar-te als altres. En els moments de dificultat ser cristià m'ajuda molt, i en aquest món de la política, de moment, en trobo molts de moments dificultosos, però Déu sempre està al meu costat i així és més difícil defallir.

Un dia en la vida de...

Joan Luengo, un home servidor

GRUP SAGRERA I - ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

Em dic Joan Luengo i estic jubilat de Telefònica; estic casat, tinc dos fills i sóc diaca.

En el meu cas, un dia pot ser molt diferent de l'altre, ja que el ventall de coses és molt variat. Un dia, per exemple, puc anar al tanatori, un altre dedi-

car-lo a les feines de casa, anar comprar..., fer casaments, bateigs, reunions...

Avui és dimarts. Em llevo a 2/4 de 7 del matí com cada dia. Després de prendre un cafè amb llet i amb tranquil·litat faig la pregària del matí, amb el llibret de la missa de cada dia, junta-

ment amb la Carme. Això és l'hàbit de cada dia.

Avui tinc tanatori. A 3/4 de 9 del matí començo el primer enterrament i el darrer a 2/4 de 5 de la tarda. Dino al mateix tanatori, al menjador dels treballadors, amb qui em trobo molt bé; parlem una mica de tot, ►

▶ però sobretot de les qüestions laborals, que n'hi ha de molt precàries.

Les estones que tinc lliures, les aprofito per fer algun escrit, alguna homilia o per llegir el diari.

Al tanatori em trobo amb moltes realitats diferents, algunes d'elles són molt dures, sobretot quan es tracta de la mort de persones joves, o de mitjana edat que deixen realitats familiars de desemparament.

En general els familiars estan molt sensibles i receptius; no és difícil establir comunicació amb ells, ja que la gent té necessitat d'una paraula de consol i d'esperança. Moltes vegades, després de la celebració, la gent se t'acosta i et dona les gràcies.

Torno a casa cap a 1/4 de 6 de la tarda. Faig un petit descans i tot seguit canvio de cartera i me'n vaig cap a la parròquia, que és dia de despatx, de 6 a 8.

Al despatx hi ha una persona voluntària que fa la pri-

mera acollida de les persones que vénen per qüestions diferents, com per exemple, apuntar alguna missa de difunts, demanar alguna informació de casaments o bateigs... però també s'han d'atendre altres qüestions o fer alguns expedients matrimonials i altres coses...

La gent demana de tot i a vegades costa dir que no a alguna demanda o servei que no pertoca a la parròquia. De fet, els costa molt acceptar que els diguis que no.

També vénen algunes persones a demanar ajuda econòmica, explicant les seves històries personals... i aquí poca cosa es pot fer perquè són de difícil solució.

Arribo a casa a 1/4 de 9, però no m'hi estaré gaire estona ja que a les 9 tinc una visita concertada amb una parella que bateja el seu fill Pol. Aquesta primera reunió la faig individualitzada, a la casa de la família, ja que d'aquesta manera hi pot participar la parella. Nor-

malment els fills ja són a dormir i es pot parlar amb més tranquil·litat.

Aquestes reunions individualitzades, em suposen dedicar-hi més temps, però la valoració que en faig és molt positiva ja que això em permet conèixer més la parella i sempre hi ha més possibilitats d'aprofundir més els temes a tractar o altres que surten.

La reunió dura una hora aproximadament. Aquesta vegada es tracta d'un matrimoni creient que alguns diumenges van a celebrar l'Eucaristia a la Parròquia. Això és una excepció ja que la majoria no ho fan mai.

Torno a casa i ja són 2/4 d'11; toca sopar una mica i tot sopant compartir algunes coses amb la Carne, ja que no ens hem vist en tot el dia. I, com cada dia, acabarem resant junts el Parenostre.

Demà serà un altre dia, si Déu vol, una mica diferent d'aquest, però també bastant atapeït.

Como se me ha presentado Jesús

RAFA PINAR
GRUP PUJÓS XI - ZONA BAIX LLOBREGAT

Soy militante de ACO y durante catorce años lo fui de la JOC. Durante todo ese tiempo estuve muy vinculado a conexión e iniciación. Ahora me dedico, todo el tiempo que el trabajo me lo permite, a mi familia (Ana y nuestros dos estupendos niños, Alba e Iker) y al equipo.

Empezaré explicando un poco mi proceso de iniciación y preJOC. Yo era un chaval bastante de calle, y unos amigos que habían estado en mijac y que estaban en un equipo de

iniciación me invitaron a ir de colonias con ellos. Fue mi primer contacto con la JOC, y lo que vi me gustó, así que ya no deje de ir, me incorporé a su

equipo de iniciación y estuve dos años; durante este tiempo hubo un cambio importante en mi vida, ya que mis padres se separaron, y la verdad es que el equipo estuvo siempre atento a como lo vivía, y me ayudaron a superar esta época difícil de mi vida. Hasta que nos propusieron pasar a preJOC donde estuvimos un año más, durante estos años mi proceso fue de irme encontrando muy a gusto con la gente, con lo que hacíamos, tanto el compartir la vida de los demás miembros del ▶

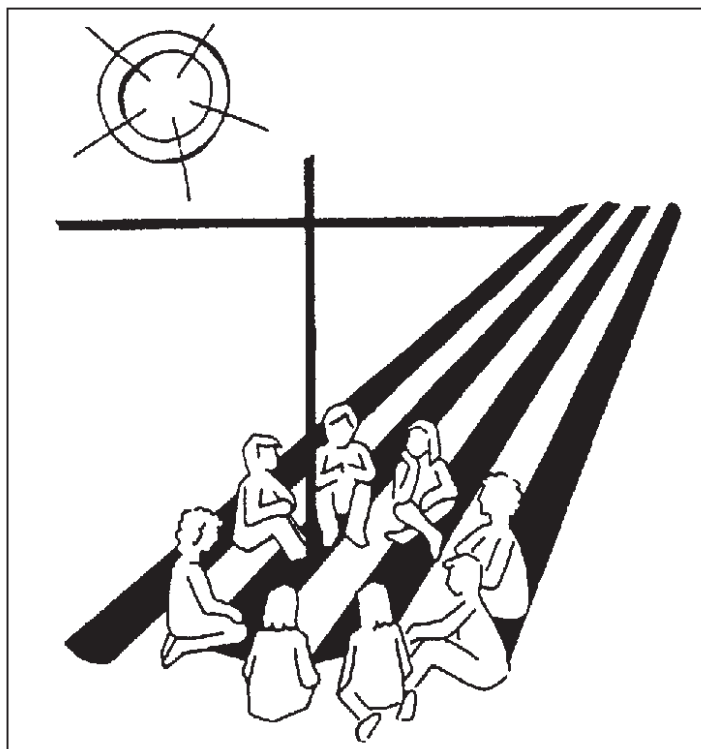
► equipo, la conexión, como las campañas, y actividades que hacíamos. Pero me costaba mucho aceptar todo lo que tenía que ver con la fe, supongo que sobre todo por ir en la corriente de que todo lo que tenía que ver con la fe era malo, más que por ninguna cosa en concreto.

Después de esto nos propusieron dar el paso a la militancia en la JOC, y esto me supuso un dilema moral, ya que pensaba que era un paso importante y que como yo no me consideraba cristiano pues que no debía de continuar.

Así que llegando el momento planteé al equipo que pensaba que lo mejor era que dejara el mismo, pero allí estaba Paco Zamorano, mi consiliario en ese momento, que lejos de decir que sí o intentar imponerme que no, me dijo algo así como que la fe se entiende por lo que se vive, no por lo que se dice y que él pensaba que había visto en mí muchas más actitudes cristianas que en mucha gente que habla mucho y hace poco. Y que me pedía que continuase, pero con una visión más abierta de lo que significaba ser cristiano; los miembros del equipo estaban de acuerdo con él, así que si me lo pedía gente que era tan importante para mí y que llevaban tiempo estando a mi lado y atentos a toda mi vida, lo menos que les debía era fiarme de ellos y hacerles caso, aunque seguía sin tenerlo demasiado claro.

Poco a poco empecé a descubrir que las cosas de las que tratábamos en los estudios de evangelio, textos que trabajábamos, etc., no estaban tan equi-

vocadas como yo pensaba en principio, y que llevadas a nuestra vida nos podían ayudar. Empecé a descubrir a un

Jesús cercano, a descubrir que la fe es un estilo de vivencias, y que estas las estábamos descubriendo dentro del equipo. Descubrí que la fe no viene por Dios, viene por parte de la relación humana.

Empecé a llevar equipos de iniciación y eso fue otro gran descubrimiento, creo que no hay nada más bonito que poder acompañar a alguien a que descubra algo que para ti es tan importante, ya que en ese momento la JOC era algo súper importante para mí, ya estaba "enamorado" de la JOC. Suponía que creían en mí a la vez que yo creía en los demás (en los chavales), creo que no olvidaré nunca el paso por el equipo de Santa Eulalia, con el Dani, Saul, Zora, y un largo etc. Llegué a un equipo de tres chavales que no querían saber nada de la JOC, y después de mucho tiempo y esfuerzo tanto por mi parte como por parte de cada uno de ellos, llegamos a ser un equipo de más de diez personas y por

el que pasaron más de veinte, durante el proceso de iniciación.

En este tiempo descubría aspectos de fe a cada instante, un Jesús cercano en cada avance de los chavales, cada vez que alguien traía algún amigo al equipo, por que era importante para él y lo quería compartir, en cada revisión de vida, cada vez que alguien tomaba una responsabilidad, y momentos como mi boda o el nacimiento de Alba, en los que ellos se volcaron y me transmitían su ilusión.

Todo el proceso de pareja con Ana me ha hecho ir

descubriendo aspectos cristianos y de fe. El aceptarnos cada uno como somos, el crear un proyecto de familia, el día a día de pareja, decidir casarnos y como celebrarlo, lógicamente con una fiesta que tuviera que ver con todo lo que habíamos vivido y descubierto juntos, celebración cristiana y con todos los seres queridos que nos habían ayudado a crecer como personas, militantes y cristianos. Punto especial a la hora de decidir tener hijos. Tenerlos, educarlos y hacerles descubrir este estilo de vida cristiano que para nosotros había sido tan importante.

Después de darle unas cuantas vueltas para explicar como se me ha presentado Jesús y después de hablarlo en mi equipo de ACO, llego a la conclusión de que no hay que esperar encontrarse a Jesús crucificado en medio de la calle, si no en las pequeñas cosas que vivimos y en las personas que nos rodean.

Trobada internacional de consiliaris de la JOC

“Organitzar una trobada internacional de consiliaris és una bogeria. Com la bogeria de l’evangeli de què parla Pau, com l’evangelització dels joves de la classe obrera avui”

Sota el lema “Vivint la Bona Notícia amb els joves treballadors: acompanyants en el servei de la missió apostòlica de la JOC”, seixanta consiliaris arribats de trenta-vuit països on la JOC treballa per l’evangelització i educació dels joves de la classe obrera, s’han reunit a Barcelona de l’11 al 18 de març, per celebrar la III Trobada Internacional de Consiliaris Nacionals de la JOC.

L’objectiu prioritari d’aquest esdeveniment ha estat consolidar i donar suport al desenvolupament de l’acompanyament de la JOC en el món. Al llarg dels dies s’ha afavorit l’intercanvi, el diàleg i la reflexió sobre la situació dels joves d’ambients populars, en particular els joves més desfavorits, en situació de treball precari i els joves en atur. Aquesta reflexió s’ha realitzat a partir dels resultats de l’enquesta internacional efectuada per la JOC a seixanta països a més de tres mil joves. Hi hem pogut constatar que:

-Entre les principals preocupacions que han d’encarar els joves d’Àfrica hi ha: la inseguretat laboral a l’hora d’accedir al món del treball; la precarietat laboral i els horaris excessius en cas de trobar feina; el nul compromís dels joves per organitzar-se i la fugida de cervells, que busquen resposta professional a la seva formació en altres països més desenvolupats.

-A l’Amèrica Llatina les preocupacions giren entorn de: l’atur i la falta de confiança en els sindicats; els salaris baixos que els impedeixen cobrir les necessitats bàsiques i la importància de

la fe en un continent catòlic com és Amèrica.

-A l’Àsia les problemàtiques detectades entre els joves són: l’emigració a la recerca de treball i evitar els treballs difícils, perillous i bruts, volent optar a treballs més dignes.

-A Europa: la precarietat del treball i com afecta altres aspectes de la vida; la família com a pilar de protecció social i suport en moments difícils; salaris que no cobreixen les necessitats bàsiques, sense control d’horaris i el poc sentiment de pertinença als sindicats.

És difícil sintetitzar els resultats, però es pot concloure que l’enquesta ve a constatar les grans diferències entre continents i la precarietat de les condicions de treball a nivell mundial. El fenomen de les migracions és sagnant, avança l’anomenat treballador pobre (que amb el que guanya no aconsegueix viure), l’atur creix i les organitzacions perden credibilitat entre els joves.

Aquestes són algunes de les situacions en les quals ens és molt difícil desenvolupar la tasca que tenim encomanada dintre de la missió de l’Església, com és l’evangelització i educació dels joves de la classe obrera.

Al llarg de la trobada es va treballar activament també per desenvolupar l’espiritualitat de l’encarnació entre els consiliaris:

“El compromís de Déu a favor de la humanitat que s’expressa en l’encarnació, és la nostra esperança. Aquesta confiança hem de saber-la expressar sortint en cerca dels joves treballadors, habitats i treballats ja per l’Esperit. Així, el jove de la classe obrera es converteix en lloc teològic. La nostra tasca serà llavors educar la mirada perquè sigui de fe, descobrint la vocació divina de cada jove i la seva missió alliberadora com a poble. Tot això és per a nosaltres un veritable camí espiritual”.

La trobada va finalitzar amb la celebració de clausura presidida per José Àngel Sáez Meneses, bisbe de Terrassa i al seu torn responsable del departament de joventut de la Comissió d’Apostolat Seglar. Una celebració en què es va agrair la riquesa del treball compartit, es van denunciar les injustícies detectades, i es va anunciar l’esperança que ja està entre nosaltres.

Ara toca aplicar en els llocs concrets de treball, barris, ciutats, països i continents el que aquí s’ha après, i comprometre’s seriosament, com a consiliaris, al servei dels joves treballadors.

“Déu ens ha treballat a cadascun en aquesta trobada. No li posem obstacles. Seguim apostant pel món obrer i per l’evangeli, encara que sigui una bogeria.”

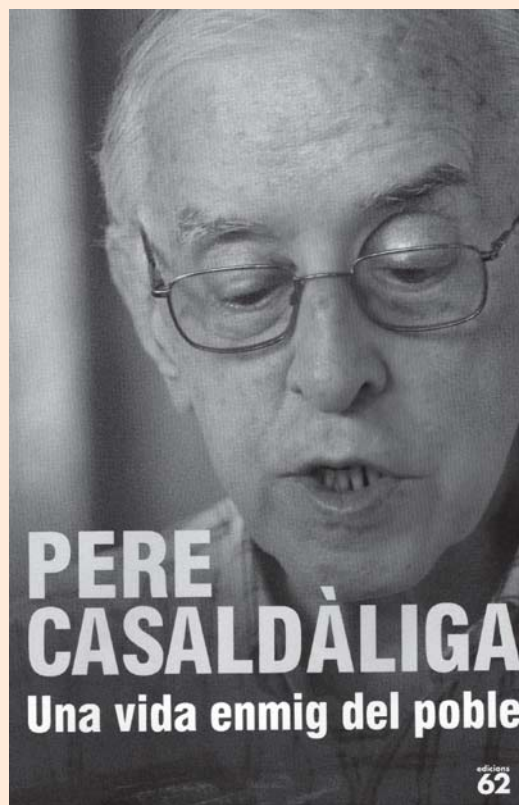
Pere Casaldàliga

Una vida enmig del poble

Barcelona, Edicions 62, 2007

El principal testimoni de les vivències de Pere Casaldàliga al Mato Grosso són els seus diaris personals, on es manifesta la fermesa del seu credo, l'evolució del seu pensament i la integritat que l'ha portat a respondre a les circumstàncies "amb el cor, amb la sang, amb la ràbia i amb l'esperança".

Una vida enmig del poble aplega tots aquests diaris per primera vegada en català. Com assenyala José Oscar Beozzo a la presentació, amb aquest volum Casaldàliga ofereix a la seva Catalunya natal "el seu itinerari interior en constant diàleg amb la vida i la història dels nostres dies".

François Bovon

Los últimos
días
de Jesús

Textos y acontecimientos

Presencia
Teológica

SAL TERRAE

François Bovon

Los últimos días de Jesús

Santander, Sal Terrae, 2007

Los últimos días de Jesús proponen una reconstrucción de los acontecimientos que precedieron a la muerte de Jesús en la cruz, desde la entrada en Jerusalén (el domingo de Ramos) hasta el patíbulo (el Viernes Santo).

Después de presentar las fuentes tanto cristianas como judías y paganas, y "El punto de partida metodológico", François Bovon expone primeramente los hechos, y después los tiempos y lugares de la pasión de Jesús. Recurriendo tanto al testimonio del historiador Josefo, que ignora toda condena por parte del Sanedrín, como a los evangelios, que subrayan la responsabilidad de las autoridades de Jerusalén, el autor delimita en lo posible la verosimilitud de los extraordinarios hechos acaecidos en la crucifixión de Jesús, una de las cuestiones más estudiadas y debatidas por los investigadores.

Los últimos días de Jesús es una presentación sintética y clara, accesible para todos, de muchos estudios e investigaciones sobre el "hecho mejor establecido de la vida de Jesús": su muerte en una cruz.